

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudců Mgr. Věry Jachurové a JUDr. Romana Říčky, Ph. D., v právní věci

žalobce: **Ing. J. H.**
zastoupený Mgr. Janou Gavlasovou, advokátkou
se sídlem Hostivice, Chýně 449

proti

žalovanému: **Úřad městské části Praha 6**
se sídlem Praha 6, Československé armády 23

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2017 č.j. MCP6 037934/2012

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný rozhodl podle § 17 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSPI“) o odložení žádosti žalobce ze dne 3. 5. 2012 o poskytnutí informací z důvodu neuhrazení předepsaných nákladů. V žalobě předně konstatoval, že žádostí ze dne 3. 5. 2012 (dále též jen „předmětná žádost“) požádal žalovaného o poskytnutí informací o správních řízeních, které se vztahují k provozovně „La Fuente“. Žalovaný však v řízení o předmětné žádosti nedodržel zákonné lhůty, čímž znemožnil Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „MHMP“), aby rozhodl o žalobcově stížnosti na výši požadované úhrady. Městský soud v Praze vyhověl žalobě proti

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

předchozímu rozhodnutí žalovaného o odložení předmětné žádosti a toto rozhodnutí rozsudkem ze dne 17. 6. 2016 č.j. 6 A 14/2013 – 50 zrušil, přičemž v odůvodnění rozsudku vyjádřil pochybnost nad tím, zda se vůbec stížnost dostala do sféry nadřízeného orgánu (MHMP), aby o ní mohl rozhodnout. O stížnosti žalobce ze dne 15. 6. 2012 proti výši úhrady následně MHMP rozhodl rozhodnutím ze dne 20. 9. 2016.

2. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné z řady důvodů. Předně má za to, že ze strany žalovaného došlo ke zneužití výše úhrady za poskytnutí informací k jinému účelu, než pro který byla stanovena. Účelem, který žalovaný sledoval, bylo odrazování žadatele nepřiměřenou výší úhrady, délkou řízení a nadměrnou administrativou. Požadavek na zaplacení úhrady ve výši 7 000 Kč za vyhledání několika dokumentů vztahujících se k období zhruba 3 let považuje žalobce za zjevně nepřiměřený. Dokumenty navíc existují v elektronické podobě a žalovaný užívá takové programové vybavení („espis“), při jehož využití by měly být požadované informace jednoduše dohledatelné. Žalobce dále namítl, že žalovaný zmeškal lhůtu pro uplatnění požadavku na úhradu nákladů spojených s poskytnutím informací, neboť jej k úhradě nákladů vyzval až přípisem ze dne 11. 6. 2012 č.j. MCP6 044282/2012, tedy 39 dnů po podání předmětné žádosti. Žalovaný tak ztratil právo na úhradu požadovaných nákladů, a nebyl tudíž oprávněn napadené rozhodnutí vydat. Dne 14. 5. 2012 bylo sice žalobci zasláno sdělení žalovaného č.j. MCP6 037934/2012, kterým byl vyzván k upřesnění předmětné žádosti, tento úkon však měl být proveden do 7 dnů od podání žádosti. Žalobce předmětnou žádost upřesnil podáním ze dne 25. 5. 2012. Žalovaný mu následně dne 5. 6. 2012 zaslal opožděné sdělení o prodloužení lhůty pro vyřízení předmětné žádosti, avšak takové sdělení nemůže mít oporu v zákoně, neboť bylo učiněno více než měsíc po podání žádosti, a tedy po promeškání doby, kdy lze takový úkon učinit. Žalobce podal proti uvedenému postupu žalovaného stížnost, na jejímž základě MHMP rozhodnutím ze dne 27. 6. 2012 nařídil žalovanému o předmětné žádosti rozhodnout, přičemž poskytnutí informací nepodmínil žádnou úhradou. Žalobce dále poukázal na pochybení žalovaného spočívající v nezveřejňování poskytnutých informací. Uvedl, že některé jím požadované informace byly žalovaným v minulosti poskytnuty jiným žadatelům. Takové informace měly být podle zákona zveřejněny, a za jejich poskytnutí proto následně nemohl žalovaný požadovat úhradu, ale měl poskytnout žalobci odkaz na již zveřejněnou informaci. Poněkud nekonzistentně žalobce v této souvislosti dodal, že Ministerstvo vnitra opakovaně vytýká MHMP pochybení na úseku ZSPI.
3. V následující námitce žalobce označil napadené rozhodnutí za předčasné, přičemž argumentoval tím, že část informací obdržel již před konečným rozhodnutím o výši úhrady. Informoval o tom MHMP, který ho vyzval k jejich specifikaci, k čemuž mu stanovil 30denní lhůtu. Než však stihl žalobce na tuto výzvu zareagovat, žalovaný vydal napadené rozhodnutí. O odložení předmětné žádosti tak bylo rozhodnuto ještě před tím, než bylo zřejmé, jaké informace již byly nebo měly být poskytnuty či zveřejněny nebo jinak získány, a napadené rozhodnutí je tak předčasné. Správní orgány navíc rozhodovaly na základě neúplných informací, a napadené rozhodnutí je v důsledku toho nezákonné.
4. Obsahem další žalobní námitky je tvrzení žalobce, že v důsledku uplynutí času již pro něj požadované informace nejsou tak důležité, neboť většina soudních řízení, v nichž je chtěl využít, byla ukončena. I tak ale pro žalobce mají svou cenu, což žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí nijak nezohlednil.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

5. Žalobce dále namítl, že jeho stížnost proti stanovené výši úhrady za poskytnutí informace nebyla řádně posouzena. O stížnosti nebylo rozhodnuto v zákonné lhůtě, a to proto, že žalovaný stížnost několik let nepředal MHMP. O stížnosti nebylo rozhodnuto ani ve lhůtě stanovené soudem ve výše zmíněném rozsudku, který nabyl právní moci dne 4. 7. 2016. MHMP o stížnosti rozhodl až rozhodnutím ze dne 20. 9. 2016 č.j. MHMP 1619342/2016, tedy 79 dní od nabytí právní moci rozsudku. V této souvislosti žalobce odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2015 sp. zn. I. ÚS 3930/14 a konstatoval, že správní orgány svou nečinností způsobily, že ochrana jeho práv nebyla účinná. MHMP se stížností nezabýval v celém rozsahu, protože neposoudil námitku neopodstatněnosti prodloužení lhůty pro vyřízení stížnosti, nezohlednil ani námitku neexistujícího data 03.050.2012 a chybně rozhodl o žalobcem namítané neopodstatněnosti požadovaných nákladů na vyhledání informací. MHMP pochybil také v tom, že přes zjevné zmeškání lhůty, ve které jediné bylo možné úhradu za poskytnutí informací požadovat, na zaplacení úhrady trval a pouze nepodstatným způsobem snížil její výši. Jeho rozhodnutí o snížení požadované výše úhrady bylo navíc v rozporu s jeho předchozím rozhodnutím ze dne 27. 6. 2012, kterým nařídil žalovanému poskytnout informace, aniž by jejich poskytnutí podmiňoval zaplacením úhrady. Žalobce má za to, že o ztrátě možnosti správního orgánu požadovat úhradu za poskytnutí informací bylo rozhodnuto již rozhodnutím MHMP ze dne 27. 6. 2012. Co se týče důvodů, pro které žalobce považuje vyčíslené náklady za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací za neopodstatněné, žalobce opětovně poukázal na to, že se jednalo o informace v elektronické podobě a že žalovaný používal službu epis hrazenou z veřejných prostředků. Žalovaný je navíc úřad s řádově stovkami zaměstnanců, a o mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací se tak nemohlo jednat. Tabulka úkonů byla dle žalobce nepřehledná – příloha neobsahovala informaci, co bylo obsahem první hodiny, která byla dle sazebníku zdarma. Ačkoliv žalobce ve stížnosti rozporoval zpoplatnění jednotlivých úkonů, MHMP jeho stížnosti vyhověl pouze v symbolické části 600 Kč, přestože si musel být vědom neoprávněnosti takových nákladů. Ty byly počítány v hodinách a nikoliv jako 15minutové úseky uvedené v sazebníku. Doba navíc neodpovídala elektronickému vyhledávání požadovaných informací. Výzva k úhradě nákladů také neobsahovala poučení o tom, že žadatel proti ní může podat stížnost. Sazebník nebyl vydán na účetní období, ale na delší dobu. Žalobce v této souvislosti též vytkl žalovanému, že mu duplicitně zaslal formální omluvu, aniž by zjednal nápravu poskytnutím požadovaných informací.
6. Následující námitka je založena na tvrzení, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s dobrými mravy, neboť správní orgány předmětnou žádost několik let nevyřídily, žalobce zahltily administrativou a v řízeních často chybovaly.
7. Samostatnou námitkou žalobce opětovně vytkl žalovanému, že porušuje povinnost zveřejňovat již poskytnuté informace, přičemž poukázal na stížnost ze dne 16. 2. 2017 týkající se (jiné) žádosti ze dne 7. 1. 2015. Žalobce tak má za to, že jsou mu odepírány informace poskytnuté jiným žadatelům. Zopakoval, že mezi informacemi, které žalovaný v rozporu se zákonem nezveřejnil, byly i ty, které žalobce požadoval v předmětné žádosti. Za jejich poskytnutí nebyl žalovaný oprávněn požadovat úhradu, ale měl žalobci poskytnout odkaz na již zveřejněnou informaci. V této souvislosti žalobce poukázal též na (blíže nespecifikovaná) pochybení žalovaného v oblasti výročních zpráv a „z důvodu nejvyšší právní jistoty“ namítl i z tohoto důvodu vadu a nezákonnost napadeného rozhodnutí.

8. V další námitce žalobce namítl existenci dvou rozporných „duplicitních“ rozhodnutí MHMP, a sice rozhodnutí ze dne 27. 6. 2012 č.j. S MHMP-775781/2012/C a rozhodnutí ze dne 20. 9. 2016 č.j. MHMP 1619342/2016. V prvním z nich MHMP nařídil poskytnutí informací žalobci bez jakékoliv podmínky (např. úhrady nákladů), ve druhém si však svůj původní postup rozmyslel, ačkoliv předchozí rozhodnutí nebylo zrušeno.
9. Napadené rozhodnutí je dle mínění žalobce v rozporu se závěrem Ústavního soudu vyjádřeným v nálezu sp. zn. I. ÚS 3930/14, podle kterého je nutné dbát na uplatnitelnost práva v praxi, nevytvářet další procedurální překážky v právu na informace a v případě výkladu dvou práv zvolit to, které je ve prospěch poskytnutí informace.
10. Žalobce rovněž namítl, že podal žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti, o které nebylo do 30 dnů vydáno usnesení, což podle něj způsobilo nezákonnost napadeného rozhodnutí. Rovněž obecně namítl, že oblast ZSPI a kontrolní činnosti je v hl. m. Praze problémová a úředníci jsou zde zahlceni vlastními pochybeními. Institut úhrady za poskytnutí informací byl v daném případě zneužit k jinému účelu, než pro který byl zaveden.
11. Obsahem poslední žalobní námitky je tvrzení žalobce, že v době rozhodování o stížnosti proti výši úhrady a vydání napadeného rozhodnutí a stejně tak i v době podání žaloby mu MHMP dlužil úrok z prodlení vzniklý pozdní úhradou nákladů řízení, o kterých bylo rozhodnuto rozsudkem Městského soudu v Praze vydaným v řízení vedeném pod sp. zn. 11 A 166/2012. Smyslem stanovení úhrady za poskytnutí informací tak dle žalobce byla snaha správního orgánu o získání prostředků na umoření jeho existujících pohledávek, a došlo tak ke zneužití práva na úhradu nákladů za poskytnutí informací k jinému účelu, než ke kterému je určen.
12. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Ve vyjádření k žalobě nejprve uvedl, že žalobce od roku 2012 doručil žalovanému více než 500 podání různorodého charakteru a se žalovaným vede mnohá soudní řízení. Jeho antipatie vůči žalovanému je zřejmá. K žalobní námitce o zneužití úhrady za poskytnutí informací k jinému účelu, než pro který je stanovena, žalovaný odkázal na závěry MHMP vyjádřené v rozhodnutí ze dne 20. 9. 2016 č.j. MHMP 1619342/2016, z něhož obsáhle citoval. Na totožné rozhodnutí a také na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 6. 2016 č.j. 6 A 14/2013 – 50 pak žalovaný odkázal v rámci vypořádání námitky týkající se promeškání lhůty k výzvě k úhradě nákladů za poskytnutí informací a dodal, že postup žalovaného byl zmíněným rozhodnutím nadřízeného orgánu aprobován. Rozhodnutí MHMP o stížnosti žalobce proti požadované výši úhrady nabylo právní moci dne 26. 9. 2016; napadené rozhodnutí žalovaný vydal až dne 3. 2. 2017.
13. V podání ze dne 16. 11. 2018 žalobce informoval soud o sdělení Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 20. 9. 2018 č.j. MPO 64620/2018, 21100/1345, které bylo předloženo při soudním jednání u Obvodního soudu pro Prahu 1 v řízení vedeném pod sp. zn. 39 C 180/2017 a které má dle žalobce prokazovat, že žalovaný požadoval úhradu ve spojení s neexistujícími informacemi.
14. Žalovaný ve vyjádření ze dne 12. 2. 2019, jímž reagoval na podání žalobce ze dne 16. 11. 2018, poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2019 ve věci sp. zn. 22 Co 2/2019 a konstatoval, že řízení dle ZSPI není realizováno v rámci přenesené, ale samostatné působnosti územního samosprávného celku, a za tato správní řízení tak neodpovídají ústřední správní orgány. K otázce předepisování úhrady nákladů při

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

poskytování informací pak žalovaný odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2010 č.j. 2 As 34/2008 – 90 a na usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů ze dne 15. 9. 2010 č.j. Konf 115/2009 – 34.

15. V podání ze dne 9. 4. 2019 žalobce označil žalovaného za opakovaně chybující orgán veřejné správy a zopakoval některá svá tvrzení obsažená v žalobě a v podání ze dne 16. 11. 2018
16. Podáním ze dne 17. 4. 2020 žalobce upozornil na vydání nálezu Ústavního soudu ze dne 21. 5. 2019 sp. zn. I. ÚS 1083/16 a konstatoval, že podle závěrů uvedeného nálezu žalovaný ztratil hned několikrát právo na úhradu nákladů spojených s poskytnutím informací.
17. Při ústním jednání před soudem konaném dne 8. 10. 2020 setrvaly obě strany na svých dosavadních procesních stanoviscích. Žalobce prostřednictvím své právní zástupkyně odkázal na podanou žalobu a navazující podání, přičemž zopakoval jednotlivé žalobní námitky. Vyzdvihl zejména námitku směřující proti pozdnímu uplatnění požadavku na úhradu nákladů za poskytnutí informací a poukázal na rozhodnutí MHMP ze dne 27.6.2012, jímž bylo žalovanému nařízeno rozhodnout o předmětné žádosti, aniž by MHMP poskytnutí informací podmínil zaplacením úhrady. Žalobce dále poukázal na celkovou dobu řízení od podání předmětné žádosti do vydání napadeného rozhodnutí. Žalovaný při jednání před soudem zmínil rozhodnutí civilního soudu sp. zn. 39 C 180/2017, jímž byla zamítnuta žaloba na náhradu škody dle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, kterou se žalobce domáhal odškodnění za řízení o předmětné žádosti. Žalovaný má za to, že zákonnost napadeného rozhodnutí nelze posuzovat prizmatem závěrů vyjádřených v nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1083/16 z roku 2019, které v době vydání napadeného rozhodnutí nemohly být žalovanému známy. Zdůraznil, že v dané věci postupoval v souladu s právním názorem, který zaujal Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 17.6.2016 č.j. 6 A 14/2013 - 50.
18. Soud při ústním jednání rozhodl, že nebude doplňovat dokazování žalobcem navrženými důkazy, neboť dospěl k závěru, že o žalobě lze rozhodnout na základě správního spisu vztahujícího se k dané věci; provádění jakýchkoliv dalších důkazů proto soud shledal nadbytečným.
19. V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:
20. Podle § 14 odst. 5 písm. b) ZSPI povinný subjekt posoudí žádost a v případě, že je žádost nesrozumitelná, není zřejmé, jaká informace je požadována, nebo je formulována příliš obecně, vyzve žadatele ve lhůtě do sedmi dnů od podání žádosti, aby žádost upřesnil, neupřesní-li žadatel žádost do 30 dnů ode dne doručení výzvy, rozhodne o odmítnutí žádosti.
21. Podle § 14 odst. 5 písm. d) ZSPI povinný subjekt posoudí žádost a nerozhodne-li podle § 15, poskytne informaci v souladu se žádostí ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění; je-li zapotřebí licence podle § 14a, předloží v této lhůtě žadateli konečnou licenční nabídku.
22. Podle § 14 odst. 7 písm. b) ZSPI lhůtu pro poskytnutí informace podle odstavce 5 písm. d) může povinný subjekt prodloužit ze závažných důvodů, nejvýše však o deset dní. Závažnými důvody jsou vyhledání a sběr objemného množství oddělených a odlišných

informací požadovaných v jedné žádosti. Žadatel musí být o prodloužení lhůty i o jeho důvodech vždy prokazatelně informován, a to včas před uplynutím lhůty pro poskytnutí informace.

23. Podle § 17 odst. 1 ZSPI povinné subjekty jsou v souvislosti s poskytováním informací oprávněny žádat úhradu ve výši, která nesmí přesáhnout náklady spojené s pořízením kopií, opatřením technických nosičů dat a s odesláním informací žadateli. Povinný subjekt může vyžádat i úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací.
24. Podle § 17 odst. 3 ZSPI ve znění účinném do 9. 9. 2015 v případě, že bude povinný subjekt za poskytnutí informace požadovat úhradu, písemně oznámí tuto skutečnost spolu s výší úhrady žadateli před poskytnutím informace. Z oznámení musí být zřejmé, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady povinným subjektem vyčíslena.
25. Podle § 17 odst. 4 ZSPI ve znění účinném do 9. 9. 2015 nesplní-li povinný subjekt vůči žadateli oznamovací povinnost podle odstavce 3, ztrácí nárok na úhradu nákladů.
26. Podle § 17 odst. 5 ZSPI poskytnutí informace podle odstavce 3 je podmíněno zaplacením požadované úhrady. Pokud žadatel do 60 dnů ode dne oznámení výše požadované úhrady úhradu nezaplatí, povinný subjekt žádost odloží. Po dobu vyřizování stížnosti proti výši požadované úhrady lhůta podle věty druhé neběží.
27. Podle přechodného ustanovení zakotveného v čl. II. odst. 1 zákona č. 222/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, žádost o poskytnutí informace podaná přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se vyřizuje podle zákona č. 106/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona (poznámka soudu: zákon č. 222/2015 Sb., nabyt účinnosti dne 10. 9. 2015).
28. Poté, co soud v mezích žalobních bodů přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
29. Ze správního spisu soud zjistil, že předmětnou žádostí žalobce požádal o poskytnutí údajů o správních řízeních (včetně dosud neukončených), které se vztahují k provozovně „La Fuente“, a to zejména o tyto informace: datum přijetí podnětu k zahájení správního řízení; datum zahájení správního řízení; datum vydání prvního rozhodnutí; datum podání odvolání; datum vydání případného zrušujícího rozhodnutí, jeho vyhotovení a doručení; datum vydání případného druhého a dalšího rozhodnutí, jeho vyhotovení a doručení; informace o řízeních stran ostatních podnětů (např. Městská policie Praha, Policie ČR); pokud nebylo u některého z podnětů zahájeno správní řízení, uvést podrobné odůvodnění s odvoláním na konkrétní ustanovení platné legislativy; informace o obnovách řízení u nesprávně řešených podnětů k zahájení správního řízení. Dne 21. 5. 2012 byla žalobci doručena výzva žalovaného ze dne 14. 5. 2012 k upřesnění žádosti. Předmětnou žádost žalobce upřesnil dne 25. 5. 2012. Dne 5. 6. 2012 bylo žalobci doručeno vyrozumění žalovaného o prodloužení lhůty k poskytnutí informací o 10 dnů. Dne 11. 6. 2012 pak byla žalobci doručena výzva k úhradě nákladů za poskytnutí informací. Rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 11. 2012 žalovaný odložil předmětnou žádost pro nezaplacení úhrady nákladů; toto rozhodnutí však bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 17. 6. 2016 č.j. 6 A 14/2013 – 50. Rozhodnutím ze dne 20. 9. 2016 MHMP rozhodl o stížnosti žalobce proti výši úhrady za poskytnutí informací tak, že výši požadované úhrady

snížil na 7 000 Kč. Vzhledem k tomu, že žalobce úhradu v této výši nezaplatil, žalovaný napadeným rozhodnutím předmětnou žádost odložil.

30. Předně je třeba konstatovat, že usnesení o odložení žádosti o informace pro nezaplacení požadované úhrady je rozhodnutím, které je způsobilé přezkumu ve správním soudnictví. Ke shodnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 17. 4. 2013, č. j. 6 As 16/2012 - 62 a též v rozsudku ze dne 21. 6. 2017, č. j. 6 As 326/2016 - 32, v němž se vyjádřil i k přezkumu výše stanovené úhrady, přičemž uzavřel, že teprve rozhodnutí o odložení žádosti (a tedy vlastní odepření poskytnutí informace) podle ustanovení § 17 odst. 5 ZSPI je pod soudní ochranou. Pokud je žádost odložena pro nezaplacení, může žadatel proti takovému rozhodnutí brojit žalobou ve správním soudnictví, neboť tímto rozhodnutím bylo teprve do jeho práva zasaženo.
31. Soud neshledal opodstatněnou námitku žalobce, že ze strany žalovaného došlo ke zneužití institutu úhrady za poskytnutí informací k jinému účelu, než pro který je určen. Požadovanou výši úhrady za poskytnutí informací soud nepovažuje za nepřiměřenou; ostatně žalobce žádnou relevantní námitkou nezpochybil konkrétní výši úhrady, kterou na základě jeho stížnosti konečným způsobem stanovil MHMP rozhodnutím ze dne 20. 9. 2016 (k tomu viz níže). Požadavek na zaplacení úhrady za poskytnutí informací má oporu v ZSPI, který v § 17 odst. 5 podmiňuje poskytnutí informace zaplacením požadované úhrady a v případě, že žadatel do 60 dnů ode dne oznámení výše požadované úhrady úhradu nezaplatí, umožňuje povinnému subjektu žádost odložit.
32. V projednávané věci bylo nutno posoudit otázku, zda byly naplněny podmínky § 17 odst. 3 ZSPI, tedy zda žalovaný jakožto povinný subjekt v oznámení o výši úhrady za poskytnutí informací, a následně MHMP jakožto nadřízený orgán v rozhodnutí o stížnosti dostatečně zdůvodnili, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady žalovaným vyčíslena. Z dikce § 17 odst. 1 a 3 ZSPI plyne, že pokud povinný subjekt žádá úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací, musí dostatečně ozřejmit důvody, pro které se v konkrétním případě jedná o mimořádně rozsáhlé, a nikoliv běžné vyhledání informací. Ve výzvě k úhradě musí povinný subjekt rozvést, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady vyčíslena. Je přitom třeba, aby povinný subjekt uvedl nejen jednotkovou sazbu a dobu, kterou vyhledávání informace trvalo, ale též odůvodnění, v čem konkrétně spočívala mimořádná rozsáhlost vyhledání informací. O mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací půjde například tehdy, jestliže s ohledem na konkrétní podmínky u povinného subjektu a na množství požadovaných informací nebo jejich povahu bude vyhledání informací pro povinný subjekt zátěží nad míru obvyklou (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2016 č.j. 5 As 35/2016 – 25). Z oznámení o výši úhrady musí být zřejmé, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady povinným subjektem vyčíslena. Skutečností rozhodnou pro stanovení výše úhrady není pouhá časová náročnost vyhledání a zpracování informací, ale především výčet a popis jednotlivých dílčích úkonů, které musí pracovník či pracovníci povinného subjektu při vyhledání a zpracování informací provést, a to alespoň v obecné rovině, spolu s přibližným odhadem časové náročnosti provedení jednotlivých úkonů.
33. Žalovaný i MHMP jakožto nadřízený orgán výše uvedeným požadavkům dostáli. Ve výzvě k úhradě nákladů za poskytnutí informací žalovaný konstatoval, že *„(v)zhledem k tomu, že požadované informace se věcně dotýkají několika oborů a jedná se o vyhledání a sběr objemného množství oddělených a odlišných informací požadované v jedné žádosti, využíváme ustanovení § 17 odst. 1 InfZ a předkládáme k úhradě náklady spojené s vyhledáním*

požadovaných informací. Vyúčtování nákladů je uvedeno v příloze č. 1, která je nedílnou součástí tohoto dopisu. V tabulce, která je obsažena ve zmiňované příloze č. 1, pak byla detailně rozepsána časová náročnost jednotlivých úkonů, jejich zpracovatel, obsah a hodinová sazba za jeden úkon, která činila 200 Kč. MHMP následně v rozhodnutí ze dne 20.9.2016, jímž rozhodl o stížnosti žalobce proti výzvě žalovaného k úhradě nákladů za poskytnutí informací, snížil celkovou výši požadované úhrady na 7 000 Kč, přičemž konstatoval, že v případě předmětné žádosti se „jedná o velmi obecně položený dotaz. Souvislost různých správních řízení s určitou provozovnou může být opravdu rozmanitá, od rušení nočního klidu, až po například neposkytnutí při kontrole provozovatele provozovny. Mimo to souvislost s provozovnou mohou mít například přestupky spáchané na zcela jiném místě, než kde se nachází provozovna. Může jít například o výhrušné telefonáty související s provozem provozovny. Z uvedeného důvodu nelze využít automatizované hledání dle kritéria místa spáchání přestupku, i kdyby povinný subjekt takovou databázi obsahující kritérium místa spáchání deliktu, disponoval.“ Dále MHMP uvedl, že „(s) ohledem na skutečnost, že stěžovatel požadoval, kromě v předchozím odstavci uvedené, zcela konkrétní informace (datum přijetí podnětu atd. – zkráceno soudem), a to u každého řízení zvlášť vedeného ÚMČ Praha 6 týkajícího se dané provozovny za období více než 4 let (!), nepochybuje nadřízený orgán o rozsahu vyhledávání informací, které lze (i s hypotetickou možností automatizovaného vyhledávání) bez nadsázky označit jako mimořádně rozsáhlé, velmi časově náročné a převyšující běžné poskytování informací povinným subjektem, ani o jeho vyúčtování, které je dle názoru nadřízeného orgánu, až na jednu výjimku (viz dále) řádně provedeno.“ Tyto konkrétní závěry nadřízeného orgánu žalobce ničím nezpochybil. Pro úplnost lze dodat, že MHMP snížil požadovanou úhradu o 600 Kč, neboť seznal, že u tří úkonů po jedné hodině nelze zjistit, jaká část z nich připadala na skutečné vyhledávání informací a jaká část na administrativní úkony, které není možno účtovat. Soud se s uvedeným posouzením ze strany MHMP ztotožňuje a odůvodnění výše požadované úhrady ve znění rozhodnutí MHMP ze dne 20. 9. 2016 č.j. MHMP 1619342/2016 považuje za zcela srozumitelné a naplňující veškerá kritéria pro tento úkon, jež byla vymezena Nejvyšším správním soudem ve shora uvedeném rozsudku.

34. Nedůvodnou shledal soud klíčovou žalobní námitku o zmeškání lhůty pro uplatnění požadavku na úhradu nákladů za poskytnutí informací ve smyslu § 17 ZSPI. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce podal předmětnou žádost dne 3. 5. 2012. Žalovaný následně výzvou ze dne 14. 5. 2012 č.j. MCP6 037934/2012 vyzval žalobce v souladu s § 14 odst. 5 písm. b) ZSPI k upřesnění žádosti. V důsledku tohoto úkonu počala žalobci běžet 30denní lhůta k upřesnění předmětné žádosti a zároveň došlo k přerušení lhůty pro její vyřízení. Tato lhůta v souladu s v § 14 odst. 5 písm. d) ZSPI *per analogiam* opětovně počala běžet od upřesnění žádosti, které žalobce učinil dne 25. 5. 2012. Zmíněné zákonné ustanovení sice tento následek s upřesněním žádosti výslovně nespojuje (je v něm zmíněno pouze doplnění žádosti), z povahy věci však nepochybně plyne, že lhůta k vyřízení žádosti musí být přerušena i v tomto případě, neboť až po upřesnění žádosti lze hovořit o tom, že ve smyslu § 14 odst. 1 ZSPI byla podána řádná žádost. Povinný subjekt z logiky věci nemůže vyřizovat (v zákonem stanovené 15denní lhůtě) žádost, která vyžaduje upřesnění, protože není dostatečně srozumitelná a konkrétní. Takovou žádost je nutno před jejím vyřízením nejprve upřesnit postupem podle § 14 odst. 5 písm. b) ZSPI, a nestane-li se tak ve lhůtě 30 dnů ode dne doručení výzvy, musí ji povinný subjekt odmítnout.
35. V projednávané věci tedy 15denní lhůta pro vyřízení předmětné žádosti počala opětovně běžet ode dne upřesnění předmětné žádosti žalobcem, tj. od 25. 5. 2012. Úkonem

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

žalovaného ze dne 5. 6. 2012 byla tato lhůta v souladu s § 14 odst. 7 písm. b) ZSPI prodloužena o 10 dnů. Lhůta 25 dnů k vyřízení předmětné žádosti (k poskytnutí informací) tak v posuzovaném případě uplynula až dne 19. 6. 2012. Během této lhůty byl žalovaný oprávněn žalobce vyzvat k úhradě nákladů za poskytnutí informací, což také dne 11. 6. 2012 výzvou č.j. MCP6 044282/2012 učinil. Nelze tak přisvědčit argumentaci žalobce, že žalovaný nesplnil včas oznamovací povinnost ohledně požadavku na úhradu nákladů za poskytnutí informací, a ztratil tak nárok na jejich úhradu.

36. Žalobce v této souvislosti namítal také to, že výzva k upřesnění žádosti mu byla zaslána až po uplynutí 7denní lhůty k provedení tohoto úkonu stanovené v § 14 odst. 5 písm. b) ZSPI. Ani na tuto námitku soud nevešel, neboť lhůta k zaslání výzvy k upřesnění žádosti o informace je lhůtou pořádkovou, jejíž zmeškání nemá za následek zánik možnosti takovou výzvu vydat později, natož pak nezákonnost navazujících úkonů. Jak již bylo soudem konstatováno shora, upřesnění žádosti je úkonem nutným pro její vyřízení, a zmeškání lhůty pro učinění předmětné výzvy proto není možno spojovat s její neúčinností. Řečeno jinak, i v případě, že je výzva k upřesnění žádosti vydána po uplynutí zmíněné 7denní lhůty, je žadatel povinen žádost do 30 dnů ode dne doručení takové výzvy upřesnit, jinak se vystavuje negativnímu následku v podobě jejího odmítnutí. Pouze v hypotetickém případě, kdy by byla výzva k upřesnění žádosti žadateli zaslána až po uplynutí zákonné 15denní lhůty pro poskytnutí informace (či lhůty prodloužené ze závažných důvodů o 10 dnů podle § 14 odst. 7 ZSPI), by zmeškání lhůty mělo v souladu s názorem vyjádřeným v nálezu Ústavního soudu ze dne 21. 5. 2019 sp. zn. I. ÚS 1083/16 žalobcem předpokládané účinky v podobě zániku nároku povinného subjektu na úhradu nákladů za poskytnutí informací. K tomu však v projednávané věci nedošlo.
37. Soud nepřisvědčil ani tvrzení žalobce, že napadené rozhodnutí bylo vydáno předčasně. Je pravdou, že MHMP se žalobce připsal ze dne 6. 1. 2017 č.j. MHMP 33591/2017 dotazoval, které informace vztahující se k předmětné žádosti mu již byly poskytnuty, žádná lhůta ke sdělení těchto informací mu však stanovena nebyla. Samotný dotaz také nemění nic na tom, že žalobci byla rozhodnutím MHMP ze dne 20.9.2016 pravomocně stanovena úhrada za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací, kterou žalobce v zákonem stanovené lhůtě neuhradil, což ve výsledku vedlo k vydání napadeného rozhodnutí. Výše zmíněný dotaz MHMP touto postupu žádným způsobem nebránil. Soud k tomu dodává, že argumentace žalobce o částečném poskytnutí požadovaných informací zůstala pouze v rovině subjektivního tvrzení, které žalobce blíže nespecifikoval a především zhola ničím neprokázal.
38. Za irelevantní soud považuje argumentaci žalobce, že pro něj v době podání žaloby již požadované informace nebyly tak důležité, neboť všechna soudní a jiná řízení, v nichž plánoval tyto informace využít, již byla ukončena. Toto tvrzení ostatně sám žalobce relativizuje tím, že požadované informace stále mají určitou cenu. Subjektivní názor žalobce na hodnotu požadovaných informací a jejich „využitelnost“ nemůže mít žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, jež je založeno na závěru o neuhrazení požadovaných nákladů za poskytnutí informace. Soud k tomu na okraj dodává, že byly-li pro žalobce požadované informace původně tak důležité, jak v žalobě naznačuje, mohl a měl za účelem jejich získání požadovanou úhradu zaplatit a proti její neoprávněnosti brojit až následně. To je ostatně postup, který ve své judikatuře aproboval i Nejvyšší správní soud, jenž v usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 10. 2010 č.j. 2 As 34/2008 – 90 konstatoval, že *„(v) současné době, jak již bylo uvedeno výše v souvislosti s rozhodnutím*

zvláštního senátu, mohou nastat dvě situace. V první povinný subjekt oznámí žadateli výši úhrady podle § 17 odst. 3 informačního zákona. Pokud žadatel úhradu do 60 dnů nezaplatí, povinný subjekt věc v souladu s § 17 odst. 5 informačního zákona odloží. Žadatel může následně proti odložení žádosti brojit ve správním soudnictví; správní soud pak podrobí svému přezkumu i zákonnost, resp. právnost požadované úhrady. Pokud však dojde k druhé situaci a žadatel úhradu zaplatí, informaci obdrží. Je na žadateli, zda poté či současně s tím podá stížnost podle § 16a informačního zákona k nadřízenému orgánu, který ve vyřízení stížnosti úplatu může změnit. Není-li žadatel s tímto vyřízením spokojen, má volnost žalovat u soudu běžnou žalobou podle části třetí o. s. ř. na vydání bezdůvodného obohacení.“ Jinými slovy, pakliže žalobce požadovanou informaci nutně potřeboval a přetrvalo-li jeho přesvědčení, že náklady na její poskytnutí byly žalovaným požadovány neoprávněně, měl možnost požadovanou částku zaplatit a následně se civilní žalobou domáhat vydání bezdůvodného obohacení.

39. Neobstojí ani námitka, že nebyla řádně posouzena stížnost žalobce na postup proti vyřizování žádosti o informace. O žalobcově stížnosti bylo ze strany MHMP rozhodnuto rozhodnutím ze dne 20. 9. 2016 č.j. MHMP 1619342/2016, jímž byla původně stanovená úhrada za poskytnutí informace snížena na částku 7 000 Kč. Uvedené rozhodnutí MHMP bylo vydáno poté, co Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 17. 6. 2016 č.j. 6 A 14/2013 – 50 zrušil původní rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2012 o odložení předmětné žádosti. Důvodem vydání zrušovacího rozsudku bylo zjištění soudu, že původní rozhodnutí ze dne 19. 11. 2012 bylo žalovaným vydáno v době, kdy dosud nebylo rozhodnuto o stížnosti žalobce proti výzvě k úhradě nákladů, od jejíhož podání neběžela lhůta pro zaplacení úhrady. Po vydání zrušovacího rozsudku byl další postup nabíledni – nadřízený orgán musel rozhodnout o stížnosti žalobce, což se také stalo. Skutečnost, že rozhodnutí MHMP o stížnosti bylo vydáno se značným časovým odstupem od vlastního podání stížnosti, je dozajista pochybením správního orgánu, z tohoto prodlení však nelze dovozovat nezákonnost následně vydaného napadeného rozhodnutí.
40. O obsahu rozhodnutí MHMP ze dne 20. 9. 2016 č.j. MHMP 1619342/2016 již bylo částečně pojednáno výše. Soud má za to, že žalobcova stížnost byla uvedeným rozhodnutím nadřízeného orgánu, které vyústilo ve snížení požadované úhrady nákladů za poskytnutí informací, řádně a v plném rozsahu posouzena. Odůvodnění rozhodnutí MHMP ze dne 20. 9. 2016 je přehledné, srozumitelné a dostatečně určité, MHMP se v něm náležitě vypořádal se všemi základními námitkami žalobce a výši požadované úhrady nákladů přesvědčivě zdůvodnil. K těm několika málo konkrétním námitkám, jimiž žalobce zpochybňuje výši úhrady, soud uvádí, že není vadou vyčíslení úhrady nákladů, jsou-li tyto u jednotlivých úkonů uvedeny v hodinách a v sazebníku případně v jiných jednotkách (sazba za 15 minut). Tyto jednotky jsou vzájemně jednoduše převoditelné. Námitka, že většina údajů byla zaokrouhlena, což mělo vést ke zkreslení uvedené doby, je pouhou spekulací, z níž není zřejmé, jak žalobce k takovému závěru dospěl. Poukaz žalobce na to, že se jednalo o informace v elektronické podobě, sám o sobě není s to vyvrátit řádně zdůvodněné závěry žalovaného a MHMP o pracnosti a komplikovanosti jejich vyhledání, a totéž platí i pro žalobcovo konstatování, že žalovaný je úřadem s řádově stovkami zaměstnanců. Pracnost a obtížnost vyhledání požadovaných informací s počtem zaměstnanců povinného subjektu nijak nesouvisí. To, že tabulka úkonů tvořící přílohu vyčíslení nákladů neobsahovala informaci, co bylo obsahem první hodiny, která byla dle sazebníku zdarma, rovněž nemůže způsobovat nezákonnost vyčíslené úhrady nákladů. Na tuto námitku v dostatečném rozsahu reagoval již MHMP v rozhodnutí o stížnosti, v němž

žalobci vysvětlil, že tento údaj není pro posouzení výše nákladů relevantní již proto, že první hodina vyhledávání informací není zpoplatněna a povinný subjekt ji žalobci neúčtoval. MHMP k tomu dodal, že z předložené tabulky je zřejmé, že tento bezplatný časový úsek byl odečten z počtu hodin vyhledávání na odboru výstavby, u kterého je v položce celkem uvedena částka 1800 Kč namísto na první pohled se nabízející částky 2000 Kč (10 hodin po 200 Kč). Nesrozumitelná argumentace žalobce, že sazebník, z něhož žalovaný i MHMP při určení výše úhrady vycházeli, nebyl vydán na účetní období, ale „na delší dobu“, není s to zpochybnit, že náklady požadované za poskytnutí informací byly vyčísleny na základě platného Sazebníku úhrad za informace schváleného usnesením Rady městské části Prahy 6 č. 3349/10 ze dne 8. 10. 2010.

41. Námitka žalobce, že výzva k úhradě nákladů neobsahovala poučení o možnosti podat proti ní stížnost, je bezpředmětná za situace, kdy žalobce takovou stížnost včas podal, takže na svém právu podat opravný prostředek nebyl v důsledku namítaného nedostatku poučení zkrácen. Výtku, v níž žalobce poukazuje na duplicitně zaslanou formální omluvu, pak dle náhledu soudu naprosto postrádá vazbu na napadené rozhodnutí a jeho nosné důvody. Totéž platí i pro skutečnost, že žalovaný ve výzvě ze dne 14. 5. 2012 k upřesnění předmětné žádosti, přesněji řečeno v záhlaví této výzvy („*Váš dopis č.j./ze dne*“) uvedl datum 03.05.2012. Každému soudnému člověku musí být ostatně na první pohled zřejmé, že se jedná o pouhý překlep, zvláště je-li v samotném textu výzvy hned na prvním řádku uvedeno správné datum předmětné žádosti („*k Vaší žádosti o informace ze dne 03.05.2012....*“).
42. Nedůvodnou soud shledal také námitku, že napadené rozhodnutí je v rozporu s dobrými mravy, protože o předmětné žádosti nebylo několik let rozhodnuto a správní orgány zahrnuly žalobce administrativou. Na rozpor napadeného rozhodnutí s dobrými mravy nelze usuzovat z celkové délky řízení, a to zvláště za situace, kdy záhy po zahájení řízení bylo zřejmé, že žalovaný bude (v souladu se zákonem) po žalobci požadovat úhradu za poskytnutí informací. Z předloženého správního spisu pak nevyplývá, že by žalobce byl ze strany správních orgánů obou stupňů v řízení jakkoliv administrativně zahlcován. Procesní úkony adresované žalobci souvisí s meritem věci, popř. představují reakci na jeho jednotlivá podání.
43. Neobstojí ani námitka, v níž žalobce obecně napadá postup žalovaného, který podle něj dlouhodobě neplní svou povinnost zveřejňovat již poskytnuté informace. Soud ve vztahu k této námitce považuje za důležité předeslat, že správní soudnictví stojí na zásadě dispoziční, což znamená, že obsah jednotlivých žalobních bodů v podstatě předurčuje obsah a podobu rozhodnutí soudu. Je-li žaloba jen kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet za žalobce argumenty podporující jeho tvrzení. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli žalobcova advokáta. Pokud žalobce uplatní toliko obecnou námitku, bude obvykle obecné i vypořádání takové námitky soudem (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č.j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 22. 4. 2014, č.j. 2 Ads 21/2014-20, ze dne 27. 10. 2010, č.j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č.j. 7 Afs 39/2007-46, ze dne 17. 12. 2008, č.j. 7 As 17/2008-60, a rozsudky rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č.j. 4 As 3/2008-78 a ze dne 20. 12. 2005, č.j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Soud k uvedené námitce, kterou žalobce uplatnil toliko v obecné rovině a doložil pouze jednou svou stížností ze dne 16. 2. 2017 a odkazem na sdělení MHMP ze dne 13. 3. 2017 č.j. MHMP 379158/2017,

uvádí, že ze žalobcem předložené stížnosti a sdělení MHMP není možno vytýkané pochybení žalovaného dovodit. Žalobce navíc nijak nekonkretizoval, nezveřejnění jakých informací klade žalovanému za vinu, a neozřejmil ani možný vliv těchto (blíže nespecifikovaných) nezveřejněných informací na výši úhrady v nyní projednávané věci.

44. Nepřípadným soud shledal i tvrzení žalobce, že rozhodnutí MHMP ze dne 27. 6. 2012 nepodmiňovalo poskytnutí informací úhradou předepsaných nákladů. Opatřením ze dne 20. 8. 2012 č.j. MHMP 10379755/2012 bylo žalovanému přikázáno, aby předmětnou žádost vyřídil tak, jak bylo uvedeno v rozhodnutí MHMP ze dne 27. 6. 2012 č.j. S MHMP-775781/202/C. V tomto rozhodnutí bylo žalovanému nařízeno, aby předmětnou žádost vyřídil, protože tato podle názoru MHMP nebyla vyřízena v zákonem stanovené lhůtě. V této souvislosti je ovšem nutno zdůraznit, že rozhodnutím MHMP ze dne 27. 6. 2012 bylo rozhodováno toliko o stížnosti žalobce ze dne 25. 5. 2012, která směřovala proti nevyřízení předmětné žádosti v zákonem stanovené lhůtě, nikoliv proti výši stanovených nákladů (ta byla žalovaným stanovena až výzvou ze dne 11. 6. 2012). Jinak řečeno, MHMP v rozhodnutí ze dne 27. 6. 2012 o stanovení výše nákladů z podstaty věci ani nemohl rozhodovat. Proti úhradě nákladů za poskytnutí informací brojil žalobce jinou svou stížností, o které MHMP rozhodl rozhodnutím ze dne 20. 9. 2016.
45. Postup žalovaného v projednávané věci dle názoru soudu nebyl rozporu se závěry Ústavního soudu vyjádřenými v nálezu ze dne 16. 6. 2015 sp. zn. I. ÚS 3930/14. Ústavní soud v tomto nálezu uvedl, že „(p)rocesní předpisy určené k ochraně práv žadatele o informace je nutno vykládat takovým způsobem, aby byly účinné v praxi. Nelze je vykládat způsobem, který ochranu odepírá, aniž by pro to existovaly pádné důvody. Ústavní soud žádné takové pádné důvody v tomto případě neshledal. V posuzovaném případě tedy Ústavní soud uzavírá, že aplikace třicetidenní lhůty podle § 16a odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, pokud ve věci poskytnutí daných informací konkrétním povinným subjektem již jednou správní soud rozhodoval a pravomocně shledal, že dožadovaná osoba je povinný subjekt podle zákona o svobodném přístupu k informacím, je nepřiměřeným omezením základních práv žadatele o informace, neboť je v rozporu s jeho právem na soudní ochranu a v rozporu s procesními závazky vyplývajícími z práva na informace podle čl. 17 Listiny. Při interpretaci zákona o svobodném přístupu k informacím je třeba zvolit ústavně konformní výklad. Je-li tedy k dispozici více výkladů, je třeba volit takový, který je příznivější pro realizaci práva na informace. Rovněž není možno judikatorně dotvářet další procedurální překážky přístupu k informacím.“ Soud neshledal, že by v posuzovaném případě byly procesní předpisy ze strany žalovaného či MHMP vykládány tak, že by došlo k odeprání ochrany žalobce v pozici žadatele o informaci. Úhrada za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací byla po žalobci požadována zcela v souladu se zákonem a legitimním a včas uplatněným požadavkem na její úhradu nebyly ze strany správního orgánu žalobci kladeny nepřiměřené, či snad dokonce nezákonné překážky. Naopak mu bylo umožněno, aby proti všem úkonům správního orgánu v řízení brojil opravnými prostředky, což žalobce také činil. Soud k tomu dodává, že v posuzované věci se nejedná o situaci, kdy by bylo nutno volit mezi více výklady zákona a upřednostnit ten, který je příznivější pro realizaci práva na informace.
46. Neopodstatněná je také námitka týkající se nevyřízení návrhu na učinění opatření proti nečinnosti, v níž žalobce odkázal na své podání nazvané „Doplnění spisu ze dne 16. 2. 2017“. Z uvedeného podání je totiž zřejmé, že se týká zcela jiného řízení než toho, které je předmětem soudního přezkumu v nyní projednávané věci. Soud z uvedeného dokumentu

zjistil, že žalobcem namítaný podnět se týkal žádosti o informace ze dne 7. 1. 2015, nikoliv předmětné žádosti. Z tohoto důvodu, i kdyby v případě žalobcem namítané žádosti skutečně nedošlo k rozhodnutí o jeho návrhu na uplatnění opatření proti nečinnosti, nemohla mít tato okolnost sama o sobě sebemenší vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o odložení předmětné žádosti pro nezaplacení požadované úhrady nákladů dle § 17 ZSPI.

47. Způsobitou žalobní námitkou není žalobcovo obecné lamentování nad způsobem vyřizování žádostí o informace v hlavním městě Praze. Tato tvrzení nejsou skutkově nijak spjata s posuzovaným případem a nelze z nich čerpat žádná zjištění, jež by měla konkrétní vztah k projednávané věci. Soud neshledal, že by požadavek na úhradu nákladů za poskytnutí informací byl žalovaným vznesen za tím účelem, aby žalobce odradil od realizace jeho práva na informace. V této souvislosti nezbývá než zopakovat, že úhrada nákladů za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací byla po žalobci požadována v souladu se zákonem. Přisvědčit nelze ani tvrzení žalobce, že žalovaný zneužil institutu úhrady nákladů k tomu, aby umožnil existující pohledávky, které vůči němu měl žalobce z titulu náhrady nákladů jiného soudního řízení. Tuto námitku soud považuje za ryze spekulativní, neboť řízení v nyní projednávané věci nijak nesouvisí s řízením o jiné žalobcově žádosti o informace, v rámci něhož byl vydán rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 5. 2015 č.j. 11 A 166/2012 – 206. Z postupu správních orgánů v nyní projednávané věci není ani náznakem patrné, že by se tyto chtěly na žalobci stanovením úhrady za poskytnutí informací finančně „hojit“ vzhledem k soudem uložené povinnosti k úhradě nákladů soudního řízení, nehledě k tomu, že zmíněný rozsudek byl vydán s časovým odstupem téměř tří let poté, co žalobce obdržel výzvu žalovaného k úhradě nákladů za poskytnutí informací v souvislosti s předmětnou žádostí.
48. K žalobcem obecně namítanému nesprávnému úřednímu postupu, porušení základních zásad činnosti správních orgánů a porušení Ústavy České republiky a Listiny základních práv a svobod soud opět pouze v obecné rovině konstatuje, že takové vady v postupu žalovaného a jemu nadřízeného orgánu, který vyústil ve vydání napadeného rozhodnutí, s přihlédnutím ke všem shora uvedeným skutečnostem neshledal.
49. Ze sdělení Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 20. 9. 2018 č.j. MPO 64620/2018, 21100/1345, na které žalobce poukázal v podání ze dne 16. 11. 2018, nelze čerpat žádná zjištění, která by měla význam z hlediska zákonnosti napadeného rozhodnutí; toto sdělení je pro posouzení dané věci zcela irelevantní.
50. Co se týče nálezu ze dne 21. 5. 2019 sp. zn. I. ÚS 1083/16, Ústavní soud v něm spojil okamžik zániku nároku na úhradu nákladů dle § 17 odst. 1 ZSPI s uplynutím lhůty pro poskytnutí informace, tedy se lhůtou 15 dnů (v případě jejího prodloužení pak 25 dnů) od podání žádosti, pakliže nedošlo k přerušení jejího běhu. Jak ale bylo soudem vysvětleno shora, v projednávané věci lhůta pro poskytnutí informace počala opětovně běžet poté, co žalobce předmětnou žádost upřesnil, přičemž žalovaný následně uvedenou lhůtu (včas) prodloužil o 10 dnů. K uplynutí lhůty pro poskytnutí informace by tak došlo až dne 19. 6. 2012, což znamená, že výzva žalovaného k úhradě nákladů za poskytnutí informací ze dne 11. 6. 2012 byla vydána včas.
51. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
52. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. K požadavku na přiznání náhrady nákladů v paušální výši, kterou žalovaný uplatnil při ústním jednání, soud závěrem uvádí, že ve správním soudnictví nelze přiznat procesně nezastoupenému účastníku řízení, který měl ve věci úspěch, náhradu nákladů řízení stanovenou paušální částkou podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb. Použití § 151 odst. 3 o.s.ř. na řízení podle soudního řádu správního je vyloučeno a stejně tak nejsou na toto řízení přenositelné důvody nálezu pléna Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, č. 275/2014 Sb. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, čj. 6 As 135/2015-79).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 8. října 2020

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu